Ved Lygteskin.

Operette i een Act.

(Første Gang opført paa Folketheatret i Marts 1859.)

Texten af M. Carré og L. Battu.

Musikken af J. Offenbach.

Kjøbenhavn, 1859.

Forlagt af Boghandler H. P. Møller,
Gammelmynt Nr. 151.

Trykt hos S. Trier.

Ved Lygteskin.

Operette i een Act.

(Første Gang opført paa Folketheatret i Marts 1859.)

Texten af M. Carré og L. Battu.

Musikken af J. Offenbach.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Boghandler H. P. Møller,
Gammelmynt Nr. 151.

Trykt hos S. Trier.

1859.

Personerne.

Guillot, Forpagter. . . . . Hr. Hougaard.
Denise, hans Cousine . . . . Frøken A. Lange.
Fanchette } Bønderkoner. . . . . . „ J. Lumbye.
Catherine } (Enker.) . . . . . „ L. Lange.

En Vægter, Bønder og Bønderpiger.

Scenen forestiller en aaaben Plads i en Landsby. Foran tilvenstre ligger Guillots Huus, ligeoverfor tilhøire Indgangen til en Lade, og foran denne et stort Træ, ved dets Fod en Græsbænk. Et lille simpelt Bord staaer foran Huset.

Første Scene.

Guillot og Denise.

(Naar Tæppet er rullet op staaer Denise tankefuld nærved Træet. — Guillot kommer ind fra venstre.)

Guillot (bøsig). Naa! hvad staaer Du nu der og bestiller?

Denise. Jeg Fætter — jeg bestiller Ingenting.

Guillot. Nei det seer jeg nok. — Men jeg vil vide hvad Du tænker paa?

Denise. Men Herregud ...

Guillot. Naturligviis paa Dumheder. — Maa jeg spørge Dig — har Du fodret Hønsene? Jeg vil døe paa de har ikke faaet saameget som et Korn endnu i Dag. Har de?

Denise. Nei — men ...

Guillot. Sagde jeg det ikke nok. — Og Du — maa jeg spørge om Du er færdig med det Par Strømper, Du begyndte paa iforgaars.

Denise. Nei ikke rigtig, men ...

Guillot. Ja, vidste jeg det ikke nok. Klokken er 7 og ikke det Ringeste har Du bestilt — men hvad tænker Du paa? Du driver og drømmer og spiller den fornemme Frøken. Men tak! Det gaaer ikke længer med denne Eddikebrygger-Mine — nei det det gaaer ikke. Hører Du?

Denise. Jo Fætter, det hører jeg nok.

Nr. 1.

Guillot.

Lad Farbro'er ei Dig see med Fligt
Et fælt suurmulende Gesigt!
Viis ham ei Fligt
Et fælt osv.
Nu blot lidt kvik — om jeg maa bee!
Jeg vil Dig glad og lystig see!
Jeg vil Dig glad og lystig, rigtig lystig see.
Ah! Ah! Ah! Ah!

1.

Du troer man dovne kan paa Landet,
Nei, mange Tak! Hør, sig mig nu: er Quæget vandet!

Denise.

Ja, Hosbond, ja!

Guillot.

Har Du i Hønsehuset ryddet!
Og svar mig: har i Marken Køerne Du flyttet?

Denise.

Ja, Fætter, ja!

Guillot.

Har Du besørget Aftenspisen
Til mig og Gaardens Folk? Og har Du fodret Grisen?

Denise.

Ja, Fætter, ja!

Guillot.

Er Fadebuur, er Kjøkken vorden,
Som jeg forlanger det, complet og ret i Orden?

Denise.

Ja Hosbond! Ja!

Guillot.

Naada, hvad er der da iveien?
Hvi staaer Du saa forknyt og stirrer saa forlegen!
Naada, naada osv.
Lad Farbro'er osv. (forfra).

2.

Guillot.

I Timer to med tvære Miner
Du dovnet har. Jeg troer saa Skam Du staaer og tviner.

Denise (tørrer sine Øine).

Nei, Hosbond, nei!

Guillot.

Jovist! Jeg veed Du Dig beklager —
Er jeg da ikke mild og god nok. Hvad behager?

Denise.

Jo, Hosbond, jo!

Guillot.

Men Pigebarn, maa jeg da spørge,
Hvorfor Du Dag ud Dag ind her vil gaae og sørge?

Denise.

Ak, Herr Fætter!

Guillot.

Nei veed Du hvad Du, jeg kan fordre,
At Du skal lee. Naa vil Du lee! Det er min Ordre!

Denise (smiler).

Ja Honbond, ja!

Guillot.

Ja det var Ret! Blot Smiil og Glæde!
Det er forbi med os, ifald jeg seer Dig græde.
Inte græde! Inte græde, græde, græde.
Nei lad Farbro'er osv.

(Denise gaaer ind i Laden.)

Guillot (taler). Naa see nu til Du kan skynde Dig lidt.

Anden Scene.

Guillot (ene).

(Naar Denise er gaaet, giver han sig til at lee. — Derpaa siger han med blødere Stemme:)

Jeg er en reen Busemand for det stakkels Pigebarn — men der maa være Ordentlighed i Alt og de Fruentimmer maa kjøres i stramme Tøiler; faae de først Lov at løie af og bovne, saa hitte de paa Dumheder og gaae rabundus; og det vilde jeg ikke for Alt i Verden skulde skee med hende. For naar Alt kommer til Alt er hun dog mit Sødskendebarn, eftersom hendes Farbroder Mathurin tillige er min Farbroder, og han har anbetroet mig at passe paa hende, den Tid begge hendes Forældre døde, og han tog til Paris. Og jeg maa sige, det har været

mig en reen Plaseer lige indtil for 14 Dage siden, da jeg en Aften kommer gaaende dernede i Gaden og seer hende ganske lumskelig putte et Brev i Postkassen. Tak — tænkte jeg — det er til Mosse Grebin, det vil jeg døe paa. For jeg havde jo seet ham dandse 9 Toure i Træk med hende forgangen Søndag Aften; ham var det hun skrev til. Ja, vor Herre maa ogsaa vide hvorfor Fruentimmerne skulle lære at skrive? Hvad skal en Pige med de Narrestreger? Men det er min Farbro'ers Skyld, der havde sat sig i Hovedet at vi begge skulde have Dannelse, som han sagde. Det skulde nu være saa fiint! Da hun saa kom hjem, var jeg rigtigt tindrende gal, jeg skjældte og smældte og hun græd. I Begyndelsen var jeg nær ved at blive rørt, men jeg mandede mig op og sagde hende lige i hendes Oine, at hun havde skrevet til Grebin og det vilde jeg ikke vide af at sige. Hun svarede mig og sagde det var ikke sandt, men jeg sagde, at jeg havde selv seet Brevet. Troer De hun tilstod det? Ikke en Døit! Ja de Fruentimmere, som de kan lyve! Naa, det ærgrer mig ogsaa at hun kan være saadan en Gaas at rende efter den Fløs. For Grebin er en rigtig flau og flabet Fløs, som ovenikjøbet vil holde hende for Nar, men det taaler jeg nu paa ingen Maade, for dertil er Pigen for god — meget for god. Jeg glemmer hende ikke saa let af hvordan hun pleiede min salig Moder, da jeg tjente over 4 Mile herfra — nei det glemmer jeg ikke, og hvis jeg nogensinde — ja, jeg siger ikke mere — men — Nu maae jeg ind og see efter om hun ogsaa bestiller noget.

(Gaaer ind i Loen.)

Tredie Scene.

Naar Guillot er gaaet kommer

Catherine og **Fanchette** Arm i Arm ind fra Baggrunden tilvenstre.

Fanchette. Saa Du mener altsaa!

Catherine. Jeg mener, at jeg nok kunde have Lyst til at blive saadan en rigtig Madame.

Fanchette. Ja Gud give bare jeg kunde fiske mig en dygtig riig Fyr, der kunde bøde lidt paa min salig Afdøde.

Catherine. Jeg troede dog Du holdt af ham.

Fanchette. Aah ja vist, saadan lidt — doucement — men han var jo dog igrunden en reen Bondeknold. Nei, jeg maa høiere tilveirs naar det skal batte noget.

Catherine. Ja, der er saamæn Herrer nok, der synes om os.

Fanchette. Ja Friere mankerer det os Gudskeelov ikke paa.

Catherine. Nei — men det er netop disse Guld-fiske —

Fanchette. Javist disse Guldfiske! See der er nu Guillot, den Laban!

Catherine. Den rige Mathurins Brodersøn.

Fanchette. Han er saamæn forliebt i mig, og det op over begge Øren.

Catherine. I Dig! Nei det maa jeg da rigtig-nok bedre vide.

Fanchette. Ja jeg veed kun, at han render efter mig overalt.

Catherine. Saa! Det var meget! Ja jeg vil blot sige Dig, at mig gav han forgangen saadan et Puf i Ryggen, at jeg nær var fløiet ud i Gadekjæret. Kalder Du maaskee ikke det Kjærlighed?

Fanchette. Ja, og fra mig trak han forleden Stolen væk, da jeg vilde sætte mig, saa jeg kvasede min Rok, der stod bagved. Men forresten maae Du saamæn gjerne be-holde ham for mig. Værsaagod tag Du ham og Vel-bekomme!

Catherine. Nei saa kan Du selv beholde ham.

Fanchette. Jeg? Nei Tak for mig! — Han er jo fattig som en Kirkerotte!

Catherine. Ja derfor giver jeg ham netop ogsaa Løbepas.

Fanchette. Og saa er Fyren ovenikjøbet saa

utaalelig godmodig — man kunde ikke engang have sin Plaseer af at smøre ham.

Catherine. Nei i den Henseende ligner han rigtig nok ikke min salig Mand; han kan Du troe var ikke god at bid's med.

Fanchette. Nei virkelig ikke.

Nr. 2.

1.

Catherine.

:,: Min salig Mand havde en slem Skavank
Han gav mig Bank. — Ja det Skarn gav mig Bank :,:
Det hjalp mig ei,
At jeg bad og jeg skreg,
Han gjorde Qualm for Alt og tog paa Vei!
Hvergang han saae mig trist,
Hvergang han saae mig græde.
Du troer han græd — Jovist!
Han loe — det var hans Glæde.
:,: Ja, han loe :,:
Ak, ak!
:,: For hvert et Suk, den Sorte, Sorte!
Mig lystig smurte, smurte, smurte :,:
Nei naar han bare kunde faae mig til at græde
Ak!
Det var det Skarns bedste Glæde! Ak!

Fanchette (talende). Nei hos os var det akkurat omvendt.

2.

:,: Jeg var lidt heftig, min Mand han var tør
Jeg gav ham Smør — gav ham dygtige Smør :,:
Han bad og skjælvede, flæbed' og skreg.
Han tog paa Vei!
Men nei — det hjalp ham ei.
Naar om et Kys han bad mig og forlegen
Han rakte Haanden frem, jeg svarede: Afveien!
:,: Han skreg Av :,:
Ak, ak!
:,: Men hvis han Brøvl mig gjorde, gjorde,
Jeg flux ham smurte, smurte, smurte. :,:

Men var han sød og jeg ret i Humeuret,
Ah, ah!
Langed' jeg ham En paa Øret!
Ah, ah! osv.

Fjerde Scene.

De Forrige. Guillot (kommer ud af Loen).

Guillot. Hvor Pokker kan hun være bleven af? Væk er hun. — Heldigviis fandt jeg en Flaske i Onkels Viinkjælder, og den er endda ikke saa ganske væk!

Cath. Nei see bare. Naar man taler om Solen — Goddag, Guillot!

Guil. Godag Cathrine. Goddag Fanchette!

Fanch. Hvordan har Du det Guillot? Du er saa bleg. (Affides til Cath.) Han seer endnu dummere ud idag end ellers (de lee).

Guil. (leer affides). To rigtige Gavstrikke.

Cath. Det er nok Vinen der har taget paa Dig.

Guil. Vinen? (sætter Flasken paa Bordet) Nei det er den slemme Spænding jeg gaaer i.

Fanch. Spænding? Hvad gaaer Du i Spænding for?

Guil. Ih jo! Det er nu 14 Dage siden jeg skrev til min Farbroder, og han har ikke svaret mig paa mit Brev endnu.

Fanch. Ja det kommer sig nok af, at Du aldrig skriver ham til uden forat kræve ham for Et eller Andet.

Guil. Naturligviis! Jeg skulde maaskee skrive ham til med Presenter. — Nei ellers Tak!

Cath. Den stakkels Mand. — Du ødelægger ham tilsidst.

Guil. Stakkels Mand (leer dumt). Ødelægge ham. — Jovist!

Fanch. (efterligner hans Latter). Nei hvor han er rædsom!

Guil. (affides) Nei sikke to Gavstrikke! (høit) Skal jeg fortælle Jer noget, I to smaa Tosser — min Farbroder

er saa riig, at han kunde kjøbe baade Jer og hele Landsbyen.

Fanch. Naa der er da vel Bund i hans Pengeposer?

Guil. Knap nok! Og endnu har han da aldrig nægtet mig Noget, det skulde netop være dennegang.

Cath. Saa Du har kanskee pumpet ham igjen?

Guil. Ja det kunde nok være — og det tilgavns.

Cath. Ja naar han endda kunde sende Dig en lille Portion godt Ho'ede — det kunde Du trænge besynderligt til.

Guil. Gavstrikke (afsides) To rigtige Lækkerbidskener.

Femte Scene.

De Forrige. Denise (kommer løbende).

Denise. Guillot! Hosbond.

Guil. Naa saa der kommer Du. — Hvor havde Du forputtet Dig? Hvad vil Du her? Herud med Sproget.

Denise. Jeg kom netop forbi Posthuset ...

Guil. Naa saa Du kom netop forbi Posthuset? Maa jeg spørge, hvad havde Du der at skaffe?

Denise. Kjære Hosbond!

Guil. Naa videre Du Dagdriver —

Denise. Der stod en Mand, der kaldte paa mig og gav mig dette Brev.

Guil. Fra Gredin. Tilstaae det kun — fra Gredin?

Denise. Nei Herre — det maae De ikke troe!

Guil. Ja vent bare Du Lyvepose! Hid med Brevet, jeg vil see det.

Denise. Ja det følger af sig selv — Brevet er jo til Dem.

Guil. (tager det). Til mig — ja det var en anden Sag.

Fanch. Det er maaskee det De venter paa.

Guil. Rigtig — fra Paris.

Denise (afsides). Fra Farbroder Mathurin! O, min

Gud! — Skulde han ogsaa have skrevet til ham? Hvis han har forraadt hvad jeg skrev: Jeg maatte døe af Skamfuldhed. (Hun gaaer ind i Laden.)

Sjette Scene.

Nr. 3.

Guillot. Catharine. Fanchette.

Fanchette.

Naada Guillot! Hvad har I der for Nyt!

Catharine.

Nu læs Jert Brev! Hvad! Jeg troer I er forknyt!

Guillot.

Jeg tør det ei. — Thi hvis Onkel skriver
Istedetfor et Ja et Nei, og Afslag giver
Mig her paa min Bøn. Er jeg caput — Jeg caput!

Fanchette.

Naa saa læs nu Dit Brev!

Catharine.

Naa saa læs nu Dit Brev!

Fanchette.

Naa Courage min Gut!

Catharine.

Naa Courage min Snut!

Guillot.

Lad gaae da! Lad gaae da!
(Aabner Brevet.)
Lad see! (læser) „Min kjære Søn!"
Det gjør mig dristig!
Jeg føies vist i
Min bange Bøn.
(læser) „Min kjære Søn! — Du veed jeg Omsvøb hader.
Du ønsker Dig" — Tænk — Hvad seer jeg her?

Fanchette og Catharine.

Hvad nu?

Guillot.

Han er mig fast en Fader —
Meer end jeg bad om giver han der.

Catharine.

:,: Nu hvad da? :,:

Fanchette.

Nu hvad da?

Guillot.

Læs op!
Nei stop!
Jeg læse vil,
Hør nu til!

(læser) „Alt hvad Du før til mig er kommen
Og har forlangt -- Du fik saa glat.
Det feiled' ei Du havde altid Mønt paa Lommen;
Men Gaven her Du faaer — Du vil nok synes om 'en —
Thi det er — mærk det vel —

Fanchette.

Nu da det er?

Catharine.

Nu da det er?

Guillot.

Er en Skat!

Fanchette.

Er en Skat!

Catharine.

Er en Skat!

Guillot.

Hvilken Lykke! Tænk dog blot,
Naar jeg engang vil mig vælge en Kone,
Hun skal faae sig en rigtig Throne
Og som en rigtig Dronning skal hun boe paa et rigtigt Slot.

Fanchette.

Ak en Skat!

Catharine.

Ak en Skat!

Fanchette.

Det er klart nu han er en Skat!
Hvem der blot nu havde Fuglen fat! Ja!

Guillot.

Det er herligt, jeg har en Skat,
Ingen skal den saa let faae fat :c.

Guil. Ja det er en deilig Onkel han! En rigtig Skat. Ja vil man bare betænke!

Fanch. En Skat! Fyren seer virkelig ikke saa dum ud som man ved første Oiekast skulde troe.

Cath. En Skat. Nei naar man rigtig betænker, er han egentlig ganske kjøn.

Fanch. Han har da altid et Par spillende Øine.

Cath. Og Næsen er formelig nobel.

Guil. Saa nu har jeg da Raad til at gifte mig.

Fanch. Ja det var netop det jeg vilde sige.

Cath. Og kan faae hvem De peger paa.

Guil. Ja det mener jeg med, og jeg skal ikke betænke mig ret længe.

Fanch. Holder man af de Blonde, tager man sig en Blondine.

Cath. Ja og foretrækker man de Brunette, tager man en Brunette.

Guil. Ja det forstaaer sig. Men I lader mig ikke læse mit Brev til Ende. Jeg maae dog vide hvor jeg skal søge efter den Skat. (Læser) Under den store Eeg, foran Laden, naar det ringer til Vesper" (han opdager at begge Konerne ville kigge i Brevet.) Naa saa I ere nysgjerrige! Ak, den kostelige Skat! Men nu vil jeg ogsaa drikke et Glas paa Onkel Mathurins Sundhed og I skal drikke med. Heida Denise, kom med Glas!

Fanch. (afsides). „Under den store Eeg" — det maa jeg skrive mig bag Øret.

Cath. (afsides.) „Naar det ringer til Vesper", ikke at forglemme.

Guil. (afsides.) Iaften tager jeg fat med Spaden. — Naa Denise! Glas!

Syvende Scene.

De Forrige. Denise (med Glas).

Denise. Her er Glas Herre!

Cath. Lad mig skjænke.

Fanch. Nei maa jeg be'e — det vil jeg!

Cath. Nei Stop!

Guil. Stille! Ingen Kjævlerier! Denise skjænker! (han strækker sit Glas ud) Skjænk i Denise!

Drikkevise.

Nr. 4.

Guillot.

Naar i Qvelden vi har fodret,
Dagen benyttet — slidt paa Kraft,
Samles vi om Aftensbordet,
Fylder vort Glas med Druesaft.

Denise, Catharine, Fanchette og Guillot.

Hvis Himlen os forbød at drikke
Mon Druen groede paa vor Vei?
Nei!
Saa nyd de muntre Øieblikke,
Skjænk flittigt i og drikker bra'!
Ja!
:,: Kom og klink! :,:
Hvis Himlen os forbød at drikke —
:,: Kom og klink! :,:
Mon Druen groede :,: paa vor Vei :,:
Nei, nei osv.

2.

Guillot.

Er jeg tørstig gaaer jeg tidt i
Drømme, vranten, tvær og tør,
Har jeg drukket er jeg vittig —
Og i Pokkers godt Humeur.

Chor.

Hvis Himlen osv.

3.

Guillot.

Vinen — enten den er rødlig
Guul eller hvid — jeg drikker ud,
Tørstig jeg er en stakkels Dødelig,
Drikker jeg, føler jeg mig en Gud!

Chor.

Hvis Himlen osv.

Guillot (lidt beruset). Naada, hvad synes I om min Vise og om min Viin? Den er krabatens, — jeg er næsten bange for jeg har kigget for dybt i Flasken, jeg vil løbe mig en lille Tour ned gjennem Byen for at det kan gaae

over. Farvel Fanchon (kysser hende). Ja Du forstaaer mig nok! Adieu Catharine (kysser hende) Lad det være Dig nok for idag. (gaaer ud)

Denise. Der gaaer han og til mig har han slet ikke et Ord tilovers. (gaaer bedrøvet ind i Huset)

Ottende Scene.

Fanchette og Catharine.

Cath. Han kysser Dig, og Du lader Dig virkelig det gefalle?

Fanch. Naa! saa det er paa den Maade, Du forsvarer Dig?

Cath. Det smagte Dig kanskee ovenikjøbet. — Nu er han jo riig!

Fanch. Ja, det er Skatten, Du snuser efter, det er klart!

Cath. Nei det maa nok være Dig.

Fanch. Mig? nei hvor vil Du hen?

Cath. Jo netop Dig. Og saa kaldte Du ham nylig en Laban.

Fanch. Jeg? — nei det var nok Dig.

Cath. Mig? Du husker vist feil!

Fanch. For det var Dig.

Begge. Nei det var Dig.

Duet.

Nr. 5.

Catharine og Fanchette.

:,: Hvor hun lyve kan behændig,
Nei hvor det er skjændig,
Hvor hun lyve kan behændig!
Det skal bli'e betalt! :,:

:,: Hvor der skulde vanke,
Turde jeg Dig banke! :,:
Nei det er for galt,
Det er fatalt,
Det er for galt.

:,: Hvor der skulde vanke,
Turde jeg Dig banke.
Nei det er for galt,
Det er fatalt,
Det er for galt! :,:

Catharine.
Gjør Guillot blot lidt Løier,
I Alt Du flux ham føier.

Fanchette.
Og vinker han Dig kun,
Du spidser strax Din Mund.

Catharine.
Jo jeg mærker nok min Kjære,
At hans Kone Du gad være!

Fanchette.
Du er vist endog istand
Til at vælge ham til Mand!

Catharine (spottende).
Til Mand!

Fanchette.
Ja Du er vist istand
At tage ham til Mand!

Catharine.
Nei Du var før istand
At tage ham til Mand!

Begge.
Hahaha!
(forfra) Hvor hun lyve kan behændig,
(osv. til sidste Gang „Det er for galt".)

Catharine.
Vær Du blot ei bange,
Nei for ham at fange,
Kan Du nok forstaae,
Smuk man være maae.

Fanchette.
Vær blot ikke bange,
Nei for ham at fange
Maae Du ha' lidt meer
Skjønhed og Maneer.

Catharine.
Han er ei saa tosset; —
Du er ham for klodset.

Fanchette.
Kjender jeg ham ret,
Er hans Smag ei slet.
Catharine.
Jeg vil ikke nægte,
At til Dig at ægte
Troer rigt'nok jeg, at han
Har for god Forstand.
Begge.
Troer rigt'nok jeg osv.
Fanchette.
:,: Hvor hun raser!
Catharine.
Hvor hun raser! :,: (bis)
Begge.
Tager først jeg fat, troe mig! jeg ikke spaser!
Fanchette.
Hvor hun raser!
Catharine.
Hvor hun raser!
Fanchette.
Hvor hun raser!
Catharine.
Hvor hun raser!
Begge.
Tager først jeg fat, troe mig, jeg ikke spaser!
Fanchette (giver hende et Puf).
Der! der! See der har Du den!
Catharine (samme Maneuvre).
Der! der! har Du den igjen!
Fanchette (ligesaa).
Der! der! See der har Du den!
Catharine (ligesaa).
Der! der! har Du den igjen!
Begge.
Jeg skal kudske
Dig og ruske
Din Topée!
Skal Du see!
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Jeg skal kudske osv.

Niende Scene.

De Forrige. En Vægter.

Vægteren. Holdt, holdt! Hvad er det. To Qvindfolk oppe at toppes, det er noget Nyt heri Byen.

Cath. og Fanch. Der er Vægteren!

Cath. Hør Vægter! Vil I bare betænke —

Fanch. Nu skal I høre —

Cath. Guillot —

Fanch. Har faaet et Brev —

Cath. Fra sin Farbro'er Mathurin.

Fanch. Hvori han skriver —

Cath. Under den store Eeg —

Fanch. Vil han iaften —

Cath. Naar det ringer til Vesper —

Fanch. Finde — tænk finde —

Vægteren. Naada, hvad vil han finde?

Cath. og Fanch. Tys! der kommer Nogen. Kom Vægter, vi skal fortælle Jer det Hele.

(De trække af med Vægteren).

Tiende Scene.

Denise (ene, kommer ind fra Høire med et Brev, hun læser).

„Jeg har gjættet Din Hjertesorg, min lille Denise. Du fattes en Mand!" (med et Suk) En Mand! „Jeg har sørget for den Sag. Sæt Dig under den store Eeg, der staaer udenfor Jert Huus, naar det ringer til Aften" — Ak, Farbroder gjør bestemt Nar af mig. Jeg vil jo ikke have en Mand, naar det ikke kan blive — men han er jo forelsker i Catharine eller Fanchette. Mig holder han i al Fald ikke af — det har jeg godt mærket. (Seer sig om). Mørket falder paa og nu slaaer Klokken. Jeg vil dog sætte mig under Træet og see om Farbroder virkelig skulde holde Ord. (Det begynder at blive mørkt og Aftenklokken ringer.)

Quartet ved Vesperklokkeklang.

Nr. 6.

Denise.

:,: Tys hør Aftenklokkens Klingen!
Nu Dagen døer
I Nattens Slør! :,: (seer sig om)
Jeg opdager endnu Ingen.
:,: Jeg vil gi'e Agt!
Nu tyst paa Vagt! :,:
(Sætter sig paa Bænken.)
:,: Nu Dagen døer
I Nattens Slør! :,:

Guillot.

Tys hør Aftenklokken osv. til
I Nattens Slør! :,:
Alt er tyst, og jeg mærker Ingen!
Jeg passer paa!
:,: Saa vil det gaae! :,:

Fanchette (kommer fra den ene Side).

Tys hør Aftenklokken osv. til
I Nattens Slør!
Stille, stille, her er Ingen,
Jeg vil gi'e Agt, Ah!
Staae taus paa Vagt! Ah!

samtidig.

Catharine (fra den anden Side, falder ind med samme Ord).

Tys hør osv.

Guillot.

Stille! Klokken klang!

Denise.

Stille! Klokken klang!

Begge.

Jeg vil gi'e Agt!
Staae tyst paa Vagt!

Denise.

Den Venten den kan trætte.

Guillot.

Det Sted er nok det rette,

Fanchette og Catharine (skjulende deres Lygter).

See der han staaer den Rette!

Denise.
Søvnen gjør mig træt og mat.
Guillot.
Her jeg finder min Skat! (begynder at grave.)

Guillot.
Stop, stop! Jeg paa Vildspoer er. — Det var ilde!
O vee! O vee! Finder jeg den inat?
Stop, stop! Jeg paa Vildspoer er — Det var ilde!
(Standser og tørrer sin Pande.)

Fanchette.
Tys, tys! blot stille!
Catharine.
Tys, tys! blot stille!
Guillot.
Fordømte Skat!
Skal allerede
Jeg holde op? Nei hist vil jeg lede.
(Nærmer sig Træet.)
Hvad seer jeg? Ja Denise!
Catharine.
Hvordan!
Fanchette.
Hvordan — Nei see! Denise!
Catharine.
Nei see, Denise!
Guillot.
Hun sover blidt.
Fanchette.
Sover lidt.
Guillot.
Hist har hun sig sat.
Fanchette.
Hun sig sat.
Guillot.
Og maaskee nær ved hende jeg finder min Skat;
Hvor hun slumrer sødt derhenne!
At vække hende jeg kan ei nænne.
Denise (i Søvne).
Guillot, min Ven Guillot!
Guillot.
Hun elsker mig jeg seer nu.

Denise.
Min Ven Guillot!
Guillot (bøier sig over hende).
Drøm meer Du!
Catharine.
Nei hvor skjændigt!
Fanchette.
Nei hvor nedrigt;
Catharine.
Nei hvor lumpent!
Fanchette.
Nederdrægtigt!
Guillot (opdager Brevet).
Hvad er det? Ak et Brev!
Fra Gredin jeg frygter,
Ak, ja en billet doux!
Vent Halunk! Jeg vil see det!
Fanchette.
Stille! Hør!
Guillot.
Se det vil jeg!
Catharine.
Stille! Hør!
Guillot (tager sagte Brevet fra Denise og læser det ved Skinnet af Lygten).
Himmel! Hvad er det jeg læser!
Det er et Brev fra Onkel Mathurin.
(læser) „Den Mand, som Dit Hjerte kaared',
Denise, han for Dig staaer,
Naar
I Capellet :,: Vesperklokken gaaer". :,:
Denise (halvvaagen).
Tys, hør Aftenklokken!
I Nattens Slør,
Nu Dagen døer.
Stille, Klokken klang!
Og Dagen døer.
Guillot. Catharine og Fanchette.
Tys, hør osv.

Guillot (læser til de sidste Toner: „Den Mand" osv.). Ja hun er Skatten han skjenker mig. Nu forstaaer jeg Alt.

Denise (vaagner). Hvem er Du? Drømmer jeg? — Er det Dig, der er min Mand?

Guillot. Ja Denise — det er mig.

Denise. Guillot!

Guillot (knæler ned). Ja Guillot, der elsker Dig og har længe elsket Dig og nu spørger Dig ganske sagte om Du vil være hans lille Kone.

Cath. og Fanch. Nei hvad hører jeg?

Guillot (vender sig om). Nei see Godaften Catharine og god Aften Fanchette. Maae jeg præsentere Jer min Kjæreste. (Marschen begynder.)

Ellevte Scene.

Vægteren. Bønder og Bønderpiger. (Alle med Lygter.)
De Forrige.

Cath. og Fanch. Hans Kjæreste! — Men Skatten?

Guillot. Ja den har jeg fundet.

Cath. Maae jeg bede om Halvparten.

Fanch. Ja og jeg —

Vægteren. Ja jeg skulde vel ogsaa have en Part.

Cath. Der har vi Vægteren og alle Byens Folk.

Fanch. De ville nok ogsaa have en Part. Ja det er i sin Orden. Dannefæ tilfalder det Offentlige.

Cath. Spøg tilside — med Os skal han dele.

Guillot. I vil have jeg skal dele! Godt! (viser dem Denise) Der staaer min Skat, hende vil jeg beholde for min egen Mund. — Men I kan jo søge efter den Nedgravede, den skjænker jeg Jer. (Til Bønderne) Tak skal I have Naboer, at I have klaret op her og bragt Lys i Sagerne. Op med Jeres Lygter! Det er Varsler om Brudeblusset! (De hæve Lygterne iveiret).

Finale.

(Under Marschen converseres.)

Guillot (talende). Ja, see det kan man kalde en Forlovelse ved Lygtesskin.

Nr. 7.

(Til Publikum.)

De som trolig os fulgte til Ende,
Blot De ikke er bleven træt!
Denise.
De vil veie; men kan ei nænne
Bagatellen at finde for let.
Fanchette.
Vi kjende Dem, vi veed De ville
Ei tage altfor strængt paa Vei.
Alle.
Nei!
Catharine.
Vi næste Gang skal bedre spille;
Men ville nok lidt Bifald ha'e.
Alle.
Ja!
Fanchette.
Nu saa klap, :,: Vær saa god :,:
Alle (successive).
Vær saa god.
Alle.
Vi kjende Dem, vi veed De ville
Ei tage altfor strengt paa Vei.
Nei, nei, nei!

